

De hemelse heerlijkheid van (de ware) Mozes

uit: The Bible Treasury

Exodus 33:11; Numeri 12:6-8; Deuteronomium 34:1

Handelingen 7 leert ons dat de verwerping van Jezus Christus door de wereld de aanleiding werd om Hem in de hemel, en met een hemelse familie, grotere heerlijkheid te geven dan de heerlijkheid die Hij gekend zou hebben als de wereld Hem had aangenomen. Laten wij echter niet vergeten dat bij God alles bekend is van het begin van de wereld af. Handelingen 7 laat deze verborgenheid in beeld zien in de geschiedenissen van Jozef en Mozes. Jozef werd verkocht en Mozes werd verworpen door zijn broeders. Hierdoor verkreeg Jozef vreugde, eer en een familie in Egypte; en Mozes verwierf in zeker opzicht dezelfde dingen, in elk geval een familie in Midian. Ieder van hen werd zo een afschaduwing van de eer en de vreugde van de Zoon van God te midden van een hemelse familie, omdat Hij te zijner tijd ook verworpen werd door Zijn eigen volk en door de wereld.

Mozes werd een tweede keer van Israël gescheiden en ook deze scheiding werd gevolgd door de invoering van hemelse dingen. Door de zonde van het volk aan de voet van de Sinai werd het verbond verbroken en de zegen ging verloren. Maar het bracht Mozes weer in een aparte, hemelse positie. Na de zonde van het gouden kalf werd de tent der samenkomst buiten de legerplaats opgericht. De HERE nam afstand van Zijn volk in gerechtigheid en verliet de legerplaats. Maar daar ontmoette Mozes Hem op een andere wijze, *“van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend”* (Ex. 33:11). Daarvoor was dat niet zo. Het was de uitdrukking van een toegenomen vertrouwelijkheid tussen de Here God en Mozes, een vriendschap tussen hem en de HERE, en dat is de positie waarin de Gemeente zich nu bevindt (Joh. 15:15). Dat was een nieuwe ervaring voor Mozes. Het was een ander karakter van heerlijkheid voor hem, zoals zijn wonen in Midian onder de heidenen ook iets nieuws was geweest. Juist dat onderscheidde Mozes van alle profeten en grote Godsgezanten. Mozes is daardoor groter dan zij allen: *“Zoals Mozes, dien de HERE gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israel geen profeet meer opgestaan”* (Deut. 34:10).

In deze vertrouwelijke, hemelse positie, handelde hij naar de verheven voorrechten die deze plaats met zich meebrengt. Hij ging heen en weer tussen de tent der samenkomst, overdekt door de wolk van Gods heerlijkheid, en de legerplaats (Ex. 33:11). Deze

beweging drukt de gelijkwaardige toegang uit die onze Middelaar heeft tot de hemel en de aarde. Het toont Mozes als een beeld van onze hemelse Hogepriester, Christus Jezus. Jozua werd bewaard in de tent, hij was als de afgezonderde dienaar gescheiden van een verontreinigd, opstandig volk (wat ook de positie van het getrouwe overblijfsel zal zijn); maar hij had geen deel aan de vertrouwelijke, hemelse positie die Mozes innam.

Bij een andere gelegenheid handelde Mozes naar de hoge voorrechten van zijn nieuwe plaats: *“Want hij had een Ethiopische vrouw genomen”* (Num. 12:1). Het was een vrouw uit de heidenen, en nog wel één van de minst geachte (Jer. 13:23). Zijn familieleden waren daar niet op voorbereid, zij spraken hem erop aan en weigerden zijn gezag te erkennen. Mozes was een man met een hemels karakter: hij was zachtmoediger dan alle mensen op aarde en antwoordde niet op de aanklachten. Maar de HERE nam het voor hem op en rechtvaardigde hem op grond van zijn ‘hemelse’ handelwijze, die hij had geleerd in de dagen van het gouden kalf, dat wil zeggen in de dagen van de afval van het aardse volk. God zei tegen Aäron en Mirjam: *“Hoort nu mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de HERE, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem. Niet aldus met mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis. Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des HEREN. Waarom hebt gij u dan niet ontzien tegen mijn knecht Mozes te spreken?”* (Num. 12:6-9).

God pleitte hier op een treffende manier voor Mozes door hem openlijk te rechtvaardigen van een daad die zijn verwanten naar het vlees niet begrepen en niet bereid waren te begrijpen. God prees de intimiteit die Mozes met Hemzelf had, die hij had verkregen door de voorafgaande zonde van dit aardse volk. Deze vertrouwelijkheid of het spreken van mond tot mond, had Mozes ver verheven boven het niveau van volk en familierelaties. Het had hem een ‘hemels’ karakter gegeven. Een van de voordelen daarvan was dat hij een Ethiopische vrouw kon trouwen, evenals hij het voorrecht had om heen en weer te kunnen gaan van de HERE in de tent der samenkomst naar de legerplaats.

Let op het woord ‘geheel’ in de uitdrukking ‘geheel Mijn huis’ (Num. 12:7). Het is heel toepasselijk voor ons onderwerp – *vertrouwd als hij is in geheel mijn huis*. Dit moest Aäron en Mirjam duidelijk maken dat Mozes iemand was met een bijzondere waardigheid. Hij had namelijk toegang tot alle delen van de woning van de HERE. Hij was niet alleen trouw, maar trouw in *alle delen van Gods huis*. Hij had het recht het heilige der heiligen te betreden of het heilige, even goed als de legerplaats die aan het volk was toegewezen of de voorhof van de tabernakel. Deze waardigheid van Mozes en zijn trouw wordt door zijn hemelse Advocaat hier zeer duidelijk en krachtig opgeëist.

Zowel het eerste als het tweede huwelijk van Mozes tonen ons hem in zijn hemelse karakter: hij is hierin een beeld van de Heer in Zijn vereniging met de Gemeente. Zo werd Mozes deelgenoot van de hemelse roeping en bijgevolg – zoals we nu zullen zien – had hij aan het einde een hemelse plaats. Bijvoorbeeld op de berg Pisga, waar hij uitkeek over Kanaän, dat zich voor hem uitstreekte (Deut. 34). Dat was voor hem weer een berg Gods. Zij lag iets buiten het Beloofde Land, maar gaf hem volledig zicht erop. Het was een hoge heuvel, de top van de Pisga, op de berg Nebo in de keten van Abarim (= berghellingen) tegenover Jericho. De aarde kende hem voortaan niet meer, voor Israël was hij uit het zicht verdwenen. De woestijn was geheel doorwandeld en de HERE alleen was bij hem op de berg, die boven het land van de belofte uitstak.

Wat is dit een mooi beeld van de positie van de Gemeente en van de hemelse heerlijkheid: in de hoge bij de Heer. Mozes zag beneden zich de aardse erfenis, de plaats van de stammen van Israël: “*Gilead tot Dan toe, het gehele Naftali, het land van Efraim en Manasse, het gehele land van Juda tot aan de achterste zee, het Zuiderland en de Streek, het dal van Jericho, de Palmstad, tot Soar toe*” (Deut. 34:1-3). Een plaats vanwaar men zulke zaken kan bezien en overdenken – en dat in het gezelschap van God Zelf – dat is inderdaad hemels. Mozes was in de hoge bij de HERE en bezag de steden en vlakten, waar de aardse stammen van het verlore volk zouden wonen. Alleen vanuit de hemel kan de aarde in haar gelukkige omstandigheden worden beschouwd door God en Zijn kinderen van de opstanding¹.

Mozes wordt ons nog eens voorgesteld in de hemelse gewesten, namelijk in het Nieuwe Testament, op de berg der verheerlijking. Petrus, Jakobus en Johannes waren daar ook. Zij stellen Israël en het aardse volk

voor en zij stonden buiten het hemelse gezelschap. Maar Mozes was daar weer in Gods directe nabijheid, met nog een mede-erfgenaam van de hemelse heerlijkheid. Zij werden er omhuld door de wolk van Gods luisterrijke heerlijkheid. Dit is het ware voorhangsel, dat het heilige van de voorhof scheidt of de hemelen van de aarde. Mozes bevond zich aan de hemelse kant van dit voorhangsel. Hij was verheerlijkt als het type van de Heer der heerlijkheid zelf.

Beide geschiedenissen zijn machtige getuigenissen van de hemelse heerlijkheid van Mozes. Ze laten hem op een bijzondere wijze zien in de hemelse gewesten, in het gezelschap van de Heer op de toppen van twee bergen. Vanaf de ene bezag hij de aardse erfenis die onder hem lag, en op de andere het aardse volk rondom hem. Ik meen dat beide geschiedenissen ons tonen wat de hemelse roeping en de hemelse heerlijkheid, of het hemelse karakter en de hemelse plaats van deze trouwe en geëerde dienstknecht van God was. Mozes was een zoon van de opstanding en een mede-erfgenaam van God en Jezus Christus. Hij verloor de aarde, maar won de hemel. Hij verloor Kanaän door zijn eigen zonde, toen hij geen rekening hield met de genade en de kracht van de staf, die gebloeid had. Maar op de berg die uitkeek over Kanaän, behaalde hij de overwinning door de onuitsprekelijke goedheid en liefde van God, zijn Heiland.

De wet bepaalde terecht dat iemand geen voordeel mocht behalen uit het ongelijk dat hij had. Want het is onrechtvaardig dat iemand voordeel heeft van het kwaad, dat hij heeft gedaan. Maar de genade handelt niet naar de wet. Want de heerlijkheid die God ons geeft als begenadigde zondaars, is veel rijker en schitterender dan de heerlijkheid die Adam kenmerkte in zijn staat van onschuld. Onze geschiedenis geeft de oplossing van het goddelijk raadsel – “*Spijze ging uit van de eter, en zoetigheid van de sterke*”. Mozes en de Gemeente zijn allebei daarvan een illustratie: beiden wandelden op een zondige aarde, beiden werden voortgeleid door de hand van de Zoon van God naar de top van de berg, vanwaar men uitkijkt op de tenten van Jakob, die zo goed en liefelijk zijn (Num. 24:5).

Geliefden, hoe behoren wij dan te leven! Dat het nieuwe leven en de kracht van de Heilige Geest in ons mag blijven en ons meer en meer gescheiden mag houden van de wereld vanwege ons hemels karakter en onze hemelse hoop. Amen.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1959-191](#)

Titel: [La gloire céleste de Moïse](#)

© Oude Sporen 2007

ⁱ Aäron, de metgezel van Mozes, had ook een getuigenis van hemelse heerlijkheid. Hij stierf als hogepriester op de top van de berg, terwijl het aardse volk zich onder hem bevond en hem alleen kende als een hogepriester in de hemelse gewesten (Num. 20:23-29).